

اگر به عقب برگردم، به پیشنهاد سلطانی فر بیشتر فکر می‌کنم

داورزنی: اگر از فدراسیون نمی‌رفتم در مسیرمان وقفه نمی‌افتاد

شاید برای خیلی‌ها غیرممکن به نظر برسد، اما همان‌طور که گفتیم اعتقاد داریم با این ظرفیت‌ها می‌توانیم به آنها برسیم.

از یک مسیر صحبت کردید و هدفی که حضور در بین چهار تیم المپیک بود. تیم ایران حالا در کجای مسیر ایستاده است؟

در مسیر رسیدن به قله‌ایم. ما در ۲۰۱۴ هدف‌گذاری کردیم که در ۲۰۲۰ به جمع چهار تیم برتر المپیک برویم و به سمت این قله هم حرکت کردیم. ما یک قراردادی بعد از ریو ۲۰۱۶ با کولاکوویچ بسته بودیم که ۲+۲ بود. پس از رفتن من به وزارت ورزش، مسئولان وقت فدراسیون تصمیم گرفتند پس از دو سال اول، باز هم با این مربی ادامه دهند. زمانی که به فدراسیون برگشتم، برای آماده کردن تیم جهت المپیک زمان کمی داشتیم. شک نکنید که اگر فدراسیون حواس‌اش را جمع نمی‌کرد، با اندکی بی‌دقتی در همان رقابت‌های قاره‌ای هم نمی‌توانستیم کسب سهمیه کنیم و همان بازی با کره، سهمیه را از دستمان می‌گرفت.

همین رفت و برگشت به فدراسیون،

« محسن آجرلو // روزنامه نگار »

از میان روسای فدراسیون‌هایی که تیم‌هایشان راهی المپیک می‌شوند، داورزنی به طور قطع چهره‌ای خاص و ویژه است. مدیری که بیش از یک دهه در والیبال ایران بود و به سبب موفقیت‌هایش در این رشته‌ی محبوب، جایگاه خاصی در میان ورزش‌دوستان دارد. از طرف دیگر، حضور دو سال هاش در وزارت ورزش، حواشی زیاد و بازگشت پُرسروصدایش به والیبال، بهانه خوبی بود برای گپ و گفت یک ساعته با او. البته که اصلی‌ترین سوال از داورزنی این بود که بر چه اساسی از هفت سال پیش قول حضور در بین چهار تیم المپیک ۲۰۲۰ را داده و آیا هنوز هم روی قول‌اش پابرجاست؟

چنین هدفی را به عنوان قله در این شرایط انتخاب کردیم. خیلی وقت‌ها می‌توانیم چیزی نگوئیم و خودمان را هم در جایگاه نقد قرار ندهیم. گاهی می‌شود هم گفت که در شرایط دشوار محدودیت‌ها و تحریم‌ها، کسب سهمیه کردیم و برای خودمان هم نوشابه باز کنیم. این‌طور نیست واقعا. ما ملتی هستیم با ده هزار سال سابقه‌ی تمدن و تا همین سه، چهار هزار سال قبل جزو بهترین‌ها بودیم. همین حالا هم در سند چشم‌انداز آمده که باید در آسیا حرف اول را بزنیم و در جهان هم جزو سه، چهار کشور اول باشیم، پس من به این باور دارم که می‌توانیم. بهانه برای انجام ندادن و نرفتن به سمت این

چنین هدفی را به عنوان قله در این شرایط انتخاب کردیم. خیلی وقت‌ها می‌توانیم چیزی نگوئیم و خودمان را هم در جایگاه نقد قرار ندهیم. گاهی می‌شود هم گفت که در شرایط دشوار محدودیت‌ها و تحریم‌ها، کسب سهمیه کردیم و برای خودمان هم نوشابه باز کنیم. این‌طور نیست واقعا. ما ملتی هستیم با ده هزار سال سابقه‌ی تمدن و تا همین سه، چهار هزار سال قبل جزو بهترین‌ها بودیم. همین حالا هم در سند چشم‌انداز آمده که باید در آسیا حرف اول را بزنیم و در جهان هم جزو سه، چهار کشور اول باشیم، پس من به این باور دارم که می‌توانیم. بهانه برای انجام ندادن و نرفتن به سمت این

اولین بار حدود هفت سال پیش بود که پس از موفقیت‌های بزرگ والیبال در لیگ جهانی و رقابت‌های قهرمانی جهان ۲۰۱۴، هدف اصلی تیم ملی را رسیدن به جمع چهار تیم برتر المپیک توکیو عنوان کردید؛ هدف بزرگی که بلندپروازی جالب توجهی به نظر می‌رسید و شاید همچنان هم می‌رسد. سوال اول این است که چرا چنین هدف بزرگی انتخاب کردید؟

المپیک با هیچ رویدادی قابل مقایسه نیست و موتور محرک رشته‌های حاضر در این بازی‌هاست. به قول مقام معظم رهبری، قله باید وجود داشته باشد که ما به سمت آن حرکت کنیم. ما هم به همین دلیل

هدف و وعده ندادن زیاد است. رسیدن به جمع چهار تیم و سکوی المپیک، خیلی دست نیافتنی به نظر نمی‌رسد؟ ما در دورانی که تیم‌های پنجم و ششم آسیا بودیم، اهدافی را مشخص کردیم که برای خیلی‌ها غیر قابل باور بود. هدف ما رفتن به المپیک بود. هدفی که به شعار تبلیغاتی با حرف‌های بزرگ تعبیر شد، اما ما باور داشتیم که مبتنی بر ظرفیت‌هایی که در کشور وجود دارد، می‌توانیم به این اهداف برسیم. در نهایت هم با استعداد‌های نابی که کشف شد و پرورش پیدا کرد، به هدف‌هایمان رسیدیم. حالا هم چند سالی است که هدف‌های دیگری را تعیین کرده‌ایم که